

မြန်မာ့ဗုဒ္ဓဘာသာတရား

မယ်မိခင်

အားချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ကံ ကြံ မှ ဝ ဇန ရဲ

အတိတ်ဆိုတာ ဘဝရဲ့ မှတ်တိုင်တဲ့ လား....

ပစ္စုပ္ပန်ကတော့ လုပ်ဆဲယခုမို့

မနက်ဖြန်ဆိုတာကို ကြိုမသိတဲ့ အခါ

အချစ်က....

တစ်ခါတစ်ရံ ငှက်ဂဠုန်အသွင်

တစ်ခါတစ်ရံ နတ်နဂါးအဆင်း

တစ်ခါတစ်ရံ ပျောင်းနွဲ့လှပ နတ်ကိန္နရီပမာ

မှောင်ခွဲတစ်ခါ

ပြာခွဲတစ်ချို့

ညိုခွဲတစ်လိနဲ့

အမျိုးမျိုးကျီစယ်၍ နေလေတော့သည် ....

အခန်း (၁)

ငှါနှင့် ပန်းပိတောက်တို့ အပြိုင်လှကြသော တန်ခူးလေ တဖြူးဖြူး
တိုက်ခတ်နေသည့် အချိန်အခါဖြစ်ပါသည်။ ။

ပြင်ပမှ သင်္ကြန်မောင်တို့ မယ်တို့ ရဲ့ အော်ဟစ်မြူးတူးသံတွေနှင့် စ

ကွန့်မလပ် ရွှေလျားနေသောနံရံမှ နာရီလက်တံတချပ်ချပ်တို့ နှင့် နှီးနှောဖလှယ်သွားတော့ ပြိုင်ဆိုင်တဲ့ တေးဂီတသံတစ်ခုဟု ဆိုရပေမယ့် ထိုဂီတသံတွင် ယစ်မူးမနေနိုင်လောက်အောင် နာကျင်မှုဝေဒနာကို မချီမဆုံခံစားနေရသူကတော့ ဒေါ်ယမုံနာဖြစ်ပါ၏။

"အား... အီး... အား... အမေရေ... ကယ်ပါဦး၊ အား..."

မချီမဆုံအော်သံကြီးက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ပျံ့လွင့်လာသဖြင့် ကြားနာရသူမှာ လည်း မသက်မသာ ခံစားကြရပါသည်။

"အား..လုပ်ပါဦး...အား..."

ဒုတိယအကြိမ် ထွက်ပေါ်လာစဉ်မှာ တော့ အခန်းဝတွင် ထိုင်လိုက် ထလိုက်ဖြစ်နေသော ဦးနိုင်မောင်မှာ အခန်းထဲသို့ပဲ ပြေးဝင်ရမလို၊ လောကမှာ ရှိသမျှသော နတ်အပေါင်းတို့ ကို တိုင်တည်ပြီး ထိုင်ရှိခိုးရတော့မလိုပင် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်သွားရပါ၏။

"အား... နာတယ်၊ အမေရေ... ကယ်ပါဦး... အား"

မချီမဆုံအော်သံက ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်တော့ ဦးနိုင်မောင်မှာ အခန်းကို ကန့်လန့်ကာချထားသော အစိမ်းနုရောင်ပိတ်ကို မြှောက်ကာ ပင့်ကာနှင့် အခန်းဝ၌ ဝင်ချည်ထွက်ချည်ဖြစ်နေစဉ်တွင် မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် အနီရောင်လုံချည်ဝတ်နာစ်က ထွက်လာကာ...

"ရှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ"

ဟု လေသံမာမာနှင့်ဆိုတော့ ဦးနိုင်မောင်မှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ပင်...

"ဟို... ဆရာမ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမမွေး..."

"အမယ်လေး. . .အချိန်တန်ရင် ထွက်လာမှာ ပေါ့ရှင်။ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ"

"ဒါပေမဲ့ သူအော်နေတယ်"

"ရှင်မိန်းမတစ်ယောက်တည်း အော်နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ဗိုက်ကြီးသည် မှန်သမျှ အော်ကြရတာပဲ။ ရှင်တို့ က ပိုကိုပိုလွန်းပါတယ်"

ဟု အပျိုကြီးပီပီဆိုတော့ ဦးနိုင်မောင်မှာ ခေါင်းလေးငုံပြီးမှ ပင် စိုးရိမ်မကင်း ငြိမ်သက်နေဖြစ်ပါသည် ။ နှုတ်ကြမ်းသော နှာစုံကို ရင်ထဲက သိပ်မကြည်လင်လှပေမယ့် ယမုံနာကို စိတ်ပူမိသည် ကတော့ ဘယ်မိလိမ့်မလဲ။

နာကျင်မှုတွေကြောင့် အော်ဟစ်နေသောမိန်းမဖြစ်သူကို စိတ်ပူရတာနှင့်ပင် သူ့ခမျာ ထိုင်လိုက်ထလိုက်နှင့် ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်ပြီး နဖူးမှ ဇောချွေးများကလည်း တဒီးဒီးစီးကျနေခဲ့ရပါသည် ။ သားဖွားခန်းထဲသို့ ခေါင်းပြုကြည့်လိုက်၊ အခန်းဝမှ ကန့်လန့်ချထားသောခုံတန်းရှည်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်နှင့် စိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်ဖြစ်နေရာမှ နောင်တရချင်ချင်ဖြစ်လာရပါသည် ။

ချစ်ဇနီးချော ယမုံနာက အခုလောက်ထိကြီး နာကျင်မယ်မှန်းသိခဲ့ရင် ရင်သွေးဆိုတာမျိုးကို အစောကတည်းက သူမယူခဲ့ပါဘူးဟု နောင်တတရားတို့ နှင့် နဖူးကြောတွန့်အောင် စဉ်းစားနေမိပြန်စဉ် မွေးခန်းထဲမှ အနီဝတ်နာစုံတစ်ယောက်က ပြေးထွက်လာပြန်ပါသည် ။ သူက ထိုနာစုံရှေ့ ပိတ်ရပ်ကာ. . .

"ဆရာမ မွေးပြီလားဗျ"

သူက မေးလိုက်ပေမယ့် ထိုနာရီက သူ့အမေးကို ဘာမှ ပြန်မဖြေသည့်အပြင် သူ့ကိုပါ တွန်းဖယ်ပြီး ပြေးထွက်သွားသည် တွင် စိုးရိမ်မှုဒီဂရီတွေက မြင့်တက်လာခဲ့ရပါသည်။ ။

ဒုက္ခပဲ၊ သူသိပ်ချစ်သောယမုံနာသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒီလောကကြီးမှာ သူဘယ်လိုဆက်ပြီး အသက်ရှင်ရပ်တည်သွားရမှာ လဲ ။ စွယ်တော်ရွက်ပမာ နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွက်ဖြစ်ရသည့် ဒီအိမ်ထောင်ရေးက ယမုံနာမရှိတော့ပါက ဘယ်လိုဆက်လက်ရပ်တည်ရမှာ တဲ့ လဲ။ နှလုံးသားမရှိဘဲနဲ့ ရော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ သင့်တင့်အောင် နေထိုင်နိုင်မှာ တဲ့ လဲ။ အချစ်မရှိဘဲနဲ့ ရော ဒီလောကထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ သင့်တင့်အောင် နေထိုင်နိုင်မှာ တဲ့ လဲဟု သူ့ကိုယ်သူ မေးမိစဉ်မှာ တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ချောက်ချားသွားရပါသည်။ ။ ထိုချောက်ချားမှုနှင့်အတူ ယမုံနာက သူ့ဘဝမှာ သိပ်ကိုအရေးကြီးပါတယ်ဆိုတာ သူသိလိုက်ရပါသည်။ ။

'ယမုံနာ. . .အားတင်းထားပါ။ မင်းတစ်ခုခုဖြစ်လို့ မရဘူးနော်။ ကိုယ်တို့ ကလေးနဲ့ သာယာပြည့်စုံတဲ့ မိသားစုဘဝ တည်ဆောက်ဦးမှာ မို့ မင်းဘာမှ ဖြစ်လို့ မရဘူးနော်' ဟု ရင်ထဲက ချိတ်ဆက်ပြီး ပြောဆိုနေမိပါသည်။ ။

မကြာခင်မှာ ပင် ပြေးထွက်သွားသော အနီဝတ်နာရီလေးက ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြန်ပါသည်။ ။ သို့သော် ဒီတစ်ချိန်မှာ တော့ နဖူးပြောင်ပြောင်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါ ပါလာခဲ့ပါ၏။

သူထိုင်နေရာမှ ထရပ်မိပါသည်။ ။ သူ့ရဲ့ လူကဲခတ်မှုပညာအရ ထိုလူသည် ဆရာဝန်ဆိုတာ အတပ်သိနေသောကြောင့်ပါ။

"ဆရာ၊ စိုးရိမ်ရသလားဆရာ"

ဟု ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ဆီးမေးလိုက်ရာ ထိုလူကတော့ သူ့ကို တည့်တည့် လေးနက်စွာ ပြန်ကြည့်ပြီး...

"အရမ်းလည်း စိတ်မပူပါနဲ့ ။ လူနာကို မမွေးပေးသေးခင် လူနာရှင် ကို စိတ်ငြိမ်ဆေးတိုက်ရတော့မယ်နဲ့ တူတယ်"

ဟု ဆရာဝန်က နောက်ပြောင်ပေမယ့် ထိုဟာသကို သူမပြီးဖြစ်ပါ ချေ။ မွေးခန်းထဲ ဆရာဝန် ပြန်ဝင်သွားချိန်ထိ သူက လည်ပင်းရှည်ရှည် နှင့် ချောင်းမြောင်းကြည့်မိပါသေးသည် ။

ပြင်ပမှ ရေပက်ခံကားတွေရဲ့ အပြိုင်ဟစ်သံကို နားကကြားနေရပေ မယ့် သူ့နှလုံးသားထဲ ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့ က ကူးစက်မလာခဲ့ပါချေ။ သူ့အာ ရုံထဲတွင် နာကျင်စွာအော်ဟစ်နေရှာသည့် ယမုံနာရဲ့ မျက်နှာကိုသာ မြင် ယောင်နေမိပါသည် ။

ဆရာဝန်မဟုတ်တဲ့ သူက မွေးခန်းထဲလည်း ဝင်မရသည် မို့ မွေးခန်း ရှေ့ ခုံရှည်လေးတွင် သာ ထိုင်ထအကြိမ်တစ်သောင်းမက လုပ်နေမိပါ ၏။ ဆရာမက ဒဏ်ပေးတာမဟုတ်ပေမယ့် မိမိကိုယ်မိမိ အပြစ်ပေးနေ တယ်ဆိုတာ ဦးနှိုင်းမောင်မှ သိပါလေစ။

"ရှင့်မိန်းမ မွေးပြီ"

ဟု ဆိုကာ ခန်းဆီးစလေးပင့်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလေး ပေါ် လာပြီး ဆိုသဖြင့် သူ့မှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်သွားမိပါသည် ။

"ဘာလေးလဲ ဆရာမ၊ အဲ...ကျွန်တော့်မိန်းမ နေကောင်းရဲ့ လား"

"ကောင်းပုံတော် ကောင်းပုံ၊ လောလောဆယ်တော့ မောပြီး မှိုန်း နေလေရဲ့ ။ မောပေမပေါ့၊ နှစ်ယောက်ဆိုတဲ့ အားက နည်းသလား"

"နှစ်ယောက်! "

"အမလေးတွေချည်း တော်ရေ၊ ရှင်တော့ ကံကောင်းတာပဲ"

သူ ဝမ်းသာသွားရပါသည် ။ ချက်ချင်းလက်ငင်းဆိုသလို အခန်းထဲပြေးဝင်ပြီး ယခုနဲ့လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အားပေးလိုက်ချင်ပေမယ့် အပိုတွေလုပ်တယ်ဟု အပြောခံရဦးမည်စိုးတာကြောင့် အခန်းဝတွင် သာ ဗျိုင်းမကြီး ငါးမျှော်နေသလို လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် ငဲ့လိုက် ထောင်လိုက်ဖြစ်နေရပါသည် ။

ထိုစဉ် အခန်းထဲမှ ဆရာဝန်ကြီးက ထွက် လာပြီး သူ့ကို ပြုံးပြီးကြည့်သွားပါသည် ။ ထိုအခါမှာ တော့ သူက ဆရာကြီးကို ပြုံးပြဖြစ်ခဲ့ပါသည် ။

ပျော်နေလို့ ဒါမှ မဟုတ် ကျေးဇူးတင်လို့ လားဆိုတာ မသိပေမယ့် သူ့နှုတ်ခမ်းကြီးမှာ စေ့လို့ မရလောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေရပါသည် ။

လောကကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်နေမိပါသည် ။

အခုတော့ နွေတေးသံတွေကလည်း သူ့အတွက် လှပနေသလို ရွှေရောင်ဝင်းနေသော ပန်းပိတောက်တို့ ကလည်း လှပနေခဲ့ပြီလေ။ ပန်းပိတောက်နှင့်အတူ ယှဉ်ပြိုင်ကာ လှနေကြသော ငှက်လေးရဲ့ အလှကိုလည်း သူသိမြင်ခံစားလာရပါပြီ။

အခုတော့ သူ့ကမ္ဘာကြီးက လှပသွားခဲ့ပြီလေ။

ဦးနိုင်မောင်ရဲ့ ကမ္ဘာကြီးဟာ လိုအပ်မှုတို့ မရှိ၊ ပြီးပြည့်စုံလို့ ပေါ့။

အခန်း (၂)

"နေကောင်းရဲ့ လား ယမုံ"

ဟု ဆေးလုံးဖြူနှစ်လုံးကို ကမ်းပေးပြီး ရေတစ်ခွက်ကို ငှဲကာ ပေးလျှင် ဒေါ်ယမုံနာက လှပသောမျက်နှာလေးနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ပြုံးလာခဲ့ပါသည်။ ။

"သူများ တွေ့မြင်ရင် မျက်စိနောက်နေပါဦးမယ် ဆရာကြီးရယ်။ ကြည့်လည်း လုပ်ပါ။ ကလေးတွေပဲ ရက်တစ်ရာပြည့်တော့မယ်"

"နောက်ပလေ့စေ ယမုံရယ်၊ မတတ်နိုင်ဘူး။ သားဦးကို နှစ်ယောက် ဆင့်မွေးခဲ့တဲ့ ယမုံ့ကို သနားတာပဲသိတော့တယ်"

"ဗိုက်နာနေတုန်းကတော့ ကလေးကိုမမွေးချင်တော့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခု ယမုံ သိပ်ကိုပျော်နေပြီ။ နောက်တစ်ယောက်ထပ်ယူဦးမယ်"

"ဘာလို့ လဲ ယမုံရယ်၊ ယမုံ ဒုက္ခခံနေရတာကို ကိုယ်မကြည့်နိုင်တော့ဘူး"

"ဪ... ကိုရယ်၊ သားရဲ့ မိခင်မှ သင်္ကန်းရွက်ရမယ်။ ဖခင်မှ သပိတ်လွယ်ရမယ်လေ။ အပါယ်တံခါးပိတ်တယ်လေ။ အစ်ကို မသိဘူးလား။ မေမေ သင်္ကန်းရွက်လို့ ရယ်၊ ဖေဖေ သပိတ်လွယ်ဆိုတဲ့ သီချင်းတောင် ရှိသေးတယ်လေ။ မိန်းမမြတ်မှန်ရင် သားကိုမွေးရတယ်တဲ့ ၊ သားမမွေးသည့်တိုင် ကလေးသုံးယောက်တော့ မွေးရတယ်တဲ့ ။ သားတို့ အမေက

မိန်းမမြို့နဲ့ ကြမ်းတစ်ပြေးတည်းတောင် မတန်တော့ဘူးတဲ့ အစ်ကိုရယ်"

"ဒါတော့ဒါပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်သာ မွေးလိုက်ချင်ပါတယ် ယမုံရယ်"

"ဟင်! အစ်ကိုက ယောက်ျားကြီးလေ၊ ဟင်းဟင်း..."

"ယမုံကို သနားလို့ ပါ၊ ယမုံကို မနာစေချင်ဘူး"

"မိခင်လေ အစ်ကိုရယ်၊ မမွေးခင်သာ နာတာ၊ မွေးပြီးရင် ပျော်ဖို့ ပဲရှိတော့တာ။ ကဲ၊ ခုပဲကြည့်၊ ယမုံတို့ အိမ်မှာ ကလေးငိုသံတွေနဲ့ ဘယ်လောက်သာယာလိုက်သလဲ။ အဲ...ယမုံတာဝန်တော့ ကျေပါတယ်နော်။ အစ်ကိုတာဝန်ပဲ ရှိတော့တယ်"

"အစ်ကိုတာဝန်! "

"အင်းလေ၊ မိခင်တွေက ကိုးလလွယ် ဆယ်လဖွားပြီးရင် ပညတ်ဖို့ က ဖခင်တာဝန်လေ"

"ဪ၊ ဒါလား၊ ရွေးပြီးပေါ့ ရှင်မရေ"

"ဟင်! ဟုတ်လား၊ ပြောပါဦး"

"သေသေချာချာတွေးကြည့်ရင် ကိုယ်တို့ ရဲ့ ဆုံစည်းမှုက သင်္ကြန်နဲ့ စခဲ့တာပဲ"

"ဟုတ်တယ်နော်၊ ရေကစားရင်း ကိုနဲ့ တွေ့ခဲ့တာ"

"ခု သမီးတို့ ကိုလည်း သင်္ကြန်အကျနေ့မှာ ပဲ မွေးပြန်ရော"

"ဟုတ်ပါ့နော်၊ နာနေတာနဲ့ ပဲ ယမုံ သတိမထားမိဘူး"

"ယမုံ မသိလို့ ၊ သမီးတို့ မွေးတဲ့ အချိန်က သင်္ကြန်သီချင်းတွေ မြူးကြွနေတာပဲ။ ဆေးရုံဝင်းထဲမှာ ပိတောက်နဲ့ ငှက်တွေကလည်း အပြုံ

င်လှနေကြတာ။ ဒါကြောင့် ပိတောက်တွေ ငုဝါတွေနဲ့ အင်အားပြိုင်နေတဲ့ တို့ သမီးတွေကိုလည်း ပိတောက်ခြွေနဲ့ ငုဝါကြွေလို့ နာမည်ပေးလိုက်မယ်။ သမီးတွေရဲ့ ဘဝထဲမှာ အမှတ်တရသင်္ကြန်ကိုပါ နှစ်မြှုပ်ထားတဲ့ သဘောပေါ့။ သင်္ကြန်ရဲ့ အလှက ငုဝါနဲ့ ပိတောက်လေ"

"ပိတောက်ခြွေနဲ့ ငုဝါကြွေ... သိပ်လှတာပဲ။ အစ်ကိုသိပ်တော်တယ် ။ သမီးကြီးကို ပိတောက်ခြွေလို့ နာမည်ပေးပြီး သမီးငယ်ကို ငုဝါကြွေလို့ ခေါ်ကြမယ်လေ"

"ဒါပေါ့ ယမုံရဲ့ "

ဟု ဆိုကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သစ်သားပုခက်ကြီးထဲမှ တူယှဉ်တွဲကာ အိပ်ပျော်နေကြသော ကလေးနှစ်ယောက်ကို ပြုံးပြီးကြည့်လိုက်ကြပါသည် ။

"သမီးတွေက သုံးမိနစ်ခြားသာ မွေးတာ၊ ကိုယ်လုံးက မကွာဘူးနော် အစ်ကို။ အတူတူလေး ကြီးလာကြရင်တော့ ချစ်စရာလေး နေမှာ ။ သူများ အမြွှာတွေမှာ တစ်ယောက်ငိုရင် ကျန်တစ်ယောက်က ငိုတယ်တဲ့ ။ ယမုံတို့ သမီးတွေကတော့ ထူးဆန်းတယ်နော် အစ်ကို။ သမီးကြီးက အော်နေလည်း သမီးငယ်က အိပ်ချင်အိပ်ပျော်နေတာ"

"အဲဒီတော့ ယမုံစိတ်သက်သာတာပေါ့။ သမီးတွေက ကိုယ့်လိုပဲ လိမ္မာကြတယ်နဲ့ တူတယ်"

"အံ့မယ်! ကိုရွှေလိပ်ကြီးက"

ဟု မျက်စောင်းလေးရွယ်လိုက်တော့ ဦးနိုင်မောင်မှာ ကမ္ဘာ့အပျော်ဆုံးလူတစ်ယောက်ပမာ မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်အောင်ပင် ပြုံးနေမိပါသည် ။

ရူးရူးမူးမူးချစ်ရသည့် သားဦးအမြွှာလေးကို နှစ်ယောက်သားမှာ ကြ

ည့်ပြီး ပီတိဖြစ်နေရပါသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကူးထဲတွင် ခုချိန်မှာ တော့ အလှဆုံးကမ္ဘာတစ်ခု ဖြစ်တည်နေပေလိမ့်မည်။ သူတို့ ရဲ့ လှပတဲ့ ကမ္ဘာမှာ သာယာဖွယ် စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးနှင့် ပေါ့။

"ကဲ၊ အစ်ကိုရေ၊ နာမည်ပေးတာတော့ ဟုတ်နေပါပြီ။ သမီးတို့ ရဲ့ ရက်တစ်ရာပြည့်ရော လုပ်ဖြစ်ဦးမှာ လား။"

"လုပ်ရမှာ ပေါ့ ယမုံရယ်၊ ကလေးဘဝကို အမှတ်တရပွဲနဲ့ အသိအမှတ်ပြုသင့်တယ်လေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုတော့ ထူးမြတ်သွားအောင် ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်ပြီး အသိအမှတ်ပြုရအောင်လေ။ သမီးတွေရဲ့ ဘဝလှတာပေါ့။"

"မိုးလေက လှုပ်ရှား လာပြီဆိုတော့ ဘာကျွေးရရင်ကောင်းမလဲ"

"ဆွမ်းလည်း ဖြစ်သွားအောင်၊ ပွဲလည်း လှသွားအောင် ကြက်ဆီထမင်းကျွေးရင် ကောင်းမယ်"

"ဧည့်သည် တွေအများကြီးဖိတ်ကျွေးရင် ကောင်းမယ်အစ်ကို"

"ဒါပေါ့၊ ကိုယ်တို့ ရဲ့ ချစ်စရာသမီးလေးတွေကို လူတွေသိအောင် ကြွေးကြတာပေါ့"

"အူဝဲ... အူဝဲ"

ထိုစဉ် ကလေးငိုသံ ထွက်ပေါ်လာ၍ နှစ်ယောက်သားမှာ ကလေးငယ်ကိုငဲ့ကြည့်လိုက်ကြပါသည်။

"အံ့မယ်... ဒီတစ်ခါတော့ ငှုဝါကြွေးလေးတော့"

"ရှူးပေါက်ထားပြီနဲ့ တူတယ်"

"သမီးငယ်က သမီးကြီးနဲ့ အကျင့်ချင်းမတူဘူး။ ရှူးပေါက်ထားရင် အော်တော့တာပဲ။ ရေချိုးရင် လုံးဝမငိုဘူး။ သမီးကြီးကတော့ ရေချိုးရင် ငိုပြီး ရှူးပေါက်ထားရင် မငိုဘူး"

"ဒီလိုမတူတဲ့ အမြွှာလေးနှစ်ယောက် ကြီးလာမှာ ကိုတော့ စိတ်ဝင် စားစရာပဲ ယမုံရေ"

ဟု ဦးနိုင်မောင်က ပြောတော့ ဒေါ်ယမုံနာရဲ့ မျက်နှာမှာ ပွင့်လန်း ဝေဆာ၍ နေခဲ့ပါသည် ။ ဒီလိုလှပတဲ့ ကမ္ဘာထဲမှာ ရော အမြဲတမ်း ပျော် ရွှင်မှုတွေနှင့်လား။

*

အခန်း (၃)

"ယမုံရေ၊ ကိုယ်သွားတော့မယ်"

ဟု ဦးနိုင်မောင်က ဖိနပ်စင်မှ ဖိနပ်တစ်ရန်ကို ဆွဲယူကာလှမ်းပြော
တော့ ကလေးငယ်ကိုပွေ့ချီထားသော ဒေါ်ယမုံနာက ကလေးကို နို့ဘူး
တိုက်ရင်း...

"ကို၊ ဒီနေ့လစာထုတ်ရက် မဟုတ်လား"

ဟု လှမ်းနောက်လျှင် ဦးနိုင်မောင်က ပြုံးဖြိုးဖြိုးလေးလုပ်ကာ...

"ခုတင်ပေါ် တင်ထားခဲ့တယ်၊ အိမ်သားနှစ်ယောက်တိုးလာတဲ့ အတွက်
အသုံးစရိတ်ကို ပိုပေးထားတယ်"

"ကို၊ ဘဏ်အကောင့်ထဲ ငွေထည့်ဖြစ်သေးလား"

"အင်း၊ ထည့်ဖြစ်တယ်၊ ပိုစုရတော့မယ်လေ။ သင်္ကြန်မယ်လေးတွေ
အတွက် သီးသန့်အကောင့် ဖွင့်ထားတယ်"

"ဟင်! ဘယ်တုန်းက လုပ်လိုက်တာလဲ၊ ယမုံလည်း မသိရပါလား"

"အခုသိရပြီမဟုတ်လား၊ ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ၊ အဖေဖြစ် လာပြီဆိုတော့
တာဝန်တစ်ခုပို လာပြီလေ။ လူက ဘယ်လိုနေရမယ် ဘယ်အချိန်သေရ
မယ်ဆိုတာ နဖူးမှာ စာကပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ။ သမီးတွေဆိုတော့
တစ်ခါတည်း အမွေခွဲပြီးသားဖြစ်တာပေါ့"

"အမယ်လေးတော်၊ အကွက်စေ့ပါ။ သမီးတွေက ခုမှ လသားရှိသေး"

"ဒါက အငယ်လေးလား အကြီးလေးလားဟေ့"

"အကြီးလေး ကိုရေ့. . . အကြီးလေး၊ အငယ်လေးက မာတော့ ကြမ်းပြင်မှာ ဒီအတိုင်းပစ်ထားလည်း နေတာပဲ"

"အင်း. . . ငါ့မိန်းမလည်း ပင်ပန်းနေပြီ။ ကလေးထိန်းတစ်ယောက် လောက်တော့ ရှာပေးရဦးမယ်"

"တော်ပါပြီ ကိုရယ်။ ကိုယ့်ကလေးတွေပဲ၊ ဝေယျာဝစ္စ မလုပ်နိုင်စရာ မရှိပါဘူး။ ယမုံက ပျော်တောင်နေသေး။ အကြီးက ငိုလိုက် အငယ်က ငိုလိုက်၊ ကလေးတွေအိပ်ရင် အဝတ်လေး ပြေးလျှော်လိုက်၊ နို့ဘူးလေးဖျော်လိုက်၊ ချက်ပြုတ်လိုက်နဲ့ ကျန်းမာရေးကို ကောင်းလို့ ပဲ"

"ယမုံရယ်၊ ပင်ပန်းလိုက်တာ"

"ယမုံက ဒီလိုပဲ ဖြစ်ချင်တာလေ။ မိခင်မှန်ရင် ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ့်လက်နဲ့ ကြီးပြင်းစေရမယ်။ ယမုံက နိုင်ငံပိုင်ဧကရာဇ်ရဲ့ မိဖုရားမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ဟိတ်တွေဟန်တွေ မလိုပါဘူး။ ငှါကြွေနဲ့ ပိတောက်ခြွေတို့ ရဲ့ မိခင်ပဲ၊ ယမုံက မိခင်ကောင်း ဇနီးကောင်း အိမ်ရှင်မကောင်း ဖြစ်နေရတယ်ဆိုရင်ပဲ ပျော်နေပါပြီ"

ဟု ကြည်လင်ချင်ပြစွာ ပြောနေသော ဇနီးသည် ကို ဦးနိုင်မောင်မှာ ပြုံးပြုံးကြီးငေးကြည့်ပြီး...

"ဒီလောကထဲက ယောက်ျားတွေထဲမှာ ကိုယ်က ကံအကောင်းဆုံး ယောက်ျားပဲ"

"ဟင်...ဘာလို့လဲ"

"ဒီလိုမိန်းမကို ရထားမှ တော့ ကိုယ့်အတွက် ဘာလိုတော့လို့ လဲ"

"ဟင်း. . . အချင်းချင်း ကပ်မြှောက်နေပြန်ပြီ။ ကဲ, ဆရာကြီးရေ၊ သွားတော့။ ရုံးချိန်နောက်ကျနေလိမ့်မယ်။ အဲ, ဒါနဲ့ ကိုပြန်ရင် နို့မှုန့်ဘူး ဝယ်ခဲ့ဦးနော်၊ ကုန်တော့မှာ "

"ဒါပဲလား၊ ဘာလိုသေးလဲ"

"ဟင်း...ယမုံလည်း နို့ရည်ပေါရင် ဒါတွေချွေတာလို့ ရတယ်"

"အမယ်လေး ယမုံရယ်၊ ဒါက တွေးစရာလား"

"ငွေကုန်တာတော်တော်ရယ် ကိုရေ၊ သမီးတွေကြီးရင် ကျန်းမာရေး ညံ့မှာ ကို စိုးရိမ်နေတာ။ မိခင်နို့လောက် ကောင်းတဲ့ အရာ ကလေးတွေ အဖို့ ဘာအာဟာရမှ မရှိဘူးလေ။ ကဲပါ၊ သွားတော့"

"ယမုံ တစ်ခုခုမေ့နေပြီထင်တယ်"

ဟု ဆိုကာ ဦးနှိုင်းမောင်က မျက်နှာကိုမော့ပြီး မျက်လုံးပိတ်ထား တော့ ဒေါ်ယမုံနာက မျက်စောင်းကြီး ရွယ်လိုက်ပြီး...

"အဲဒီအကျင့်ကိုဖျောက်တော့ ဆရာကြီးရေ၊ ကလေးအဖေပဲ ဖြစ်နေပြီ၊ ကလေးတွေမြင်ရင် မကောင်းဘူး"

"ငယ်ကြသေးတာပဲ၊ မသိနိုင်သေးပါဘူး"

"ကိုကိုလည်း စာအုပ်တွေ ဝယ်ဖတ်ခိုင်းရတော့မယ်။ ဟွန်း...မသိမ သာဆိုပေမယ့် မိဘရဲ့ အပြုအမူကို ကလေးတွေက သင်ယူစပြုနေတယ် တဲ့ ။ ဒါကြောင့် ကလေးတွေရဲ့ ရှေ့ ဆင်ခြင်ရမှာ က မိဘပဲ။ တာဝန်ကျေပြီး နွေးထွေးတဲ့ အဖေဖြစ်ရုံမကလို့ အပြုအမူကောင်းတွေ ကို သင်ကြားပေးတဲ့ အဖေလည်း ဖြစ်ဖို့ လိုသေးတယ်လေ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီးရယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်တော်မျိုး နာခံပါ့မယ် ။ ကဲ . . .သွားတွေ့မယ်။ တဲ့တာ"

ဟု ဆိုကာ အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားပြီး အဆင်သင့်ရပ်ထားသော စိမ်းပုပ် ရောင် ဂျစ်ကားလေးပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားသဖြင့် ဒေါ်ယမုံနာမှာ သမီးကိုချီရင်း လက်ပြကျန်နေရစ်ပါသည်။ ။

ဦးနိုင်မောင် မြင်ကွင်းက ပျောက်ကွယ်သွားပြီဆိုတော့မှ အိမ်ရှေ့တံ ခါးကို သေ့ခတ်ကာ အိမ်မကြီး၏ ဘာဂျာတံခါးကိုပါ သေ့ခတ်ပြီး သမီးနှစ်ယောက်နှင့် စတင်ကာ အလုပ်ရှုပ်ပါတော့သည်။ ။

ဒေါ်ယမုံနာက သိပ်ကိုတော်တဲ့ အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ။ သမီးနှစ်ယောက်ကြောင့် ညတွေမှာ အိပ်ရေးပျက်ရပေမယ့် မနက်စောစောထသည့် အကျင့်က ပျက်မသွားခဲ့ပါချေ။ ခင်ပွန်းသည် ဖြစ်သူအတွက် ရုံးချိန်အမီ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ပေးပါသေးသည်။ ။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကလည်း ယောက်ျားတာဝန် မိန်းမတာဝန် ခွဲမနေတော့ဘဲ တစ်နေကုန် ရုံးမှာ ပင်ပန်းခဲ့ပါစေ၊ သမီးနှစ်ယောက်ကို ထိန်းပေးပါသေးသည်။ ။ အလျဉ်းသင့်လျှင် သင့်သလိုလည်း စိမ်းထားသော ဇလုံထဲမှ အဝတ်တွေကို လျှော်ဖွတ်ပေးသလို အိမ်သန့်ရှင်းရေးကိုလည်း ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးပါသေးသည်။ ။

ဘေးအိမ်တွေက ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီတဲ့ စုံတွဲဟု သမုတ်ကြပါသေးသည်။ ။ သမုတ်ရင်လည်း သမုတ်ချင်စရာပဲကိုး။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကလည်း အလုပ်မှာ ကြိုးစားသလောက် ဇနီးဖြစ်သူကလည်း လစ်ဟာမှုမရှိရအောင် စီမံခန့်ခွဲတတ်သူလေ။ သုံးဆယ်ကျော်ဆိုတဲ့ အသက်အရွယ်နဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာဖြစ်ဖို့ မလွယ်ကူပေမယ့် ရိုးသားကြိုးစားပြီး တိကျမှန်ကန်မှုတို့ ကြောင့် လုပ်သက်ရင့်သူတွေကို

ကျော်လွန်ပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စီမံခန့်ခွဲမှုမန်နေဂျာဖြစ်ခဲ့ရသလို မီး
ဖိုချောင်စရိတ်ကို စေ့စေ့ငငနှင့် လှစ်ဟာမှုမရှိအောင် ခန့်ခွဲတတ်သော
ဒေါ်ယမုံနာကြောင့်လည်း ခုဆို ဘဏ်တွင် သင့်တင့်သောငွေကြေးတို့ စု
ဆောင်းမိနေပြီဖြစ်ပြီး အိမ်ထောင်သက်ငါးနှစ်အတွင်းမှာ ပင် သင့်တင့်
သောခြံဝိုင်းလေးနှင့် ခပ်စုတ်စုတ်ဂျစ်ကားတစ်စင်းကို ပိုင်ဆိုင်နေခဲ့ပါပြီ
။

ဒေါ်ယမုံနာက ထောင့်စေ့လှသော အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်မို့
အပိုကုန်ငွေတွေဖြစ်သော ကလေးထိန်းနှင့် အဝတ်လျှော်ဆိုတဲ့ အကူ
တွေကို ဘယ်သောအခါမှ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုး ရှိနေပါစေ၊ ခေါ်မခိုင်းခဲ့ဖူးပါ
ချေ။ သူမရဲ့ ခံယူချက်က ခင်ပွန်းဖြစ်သူက တစ်ချိန်လုံး
ရိုးရိုးသားသားကြိုးစားပြီး ရှာထားတဲ့ ဒီငွေတွေကို သူမရဲ့ ရေသာမခိုချင်
တဲ့ စိတ်ကြောင့် ဖြုန်းမပစ်ရက်တာပါ။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုလ
ည်း သူမကိုယ်တိုင် မဖျက်ဆီးပစ်နိုင်လို့ ပါ။

မနက်ငါးနာရီဆို ပုံမှန်ထမည်၊ ခင်ပွန်းသည် ကို ကျန်းမာရေးနှင့်အ
ညီ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော မနက်စာကို စားနိုင်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်ချ
က်ပြုတ်ပေးပါသည် ။ အချိန်နှစ်နာရီအတွင်း မနက်စာရော နေ့လယ်စာ
ထမင်းချိုင့်ပါ ပြင်ဆင်ပြီးအောင် ကြိုးစားရတဲ့
အိမ်ရှင်မအလုပ်ကလည်း လွယ်လှတယ်ဟူ၍ မရှိပါ။ ခင်ပွန်းသည် က
ကားလေးဖြင့်ထွက်သွားလျှင် ခင်ပွန်းသည် ကို လက်ပြုနုတ်ဆက်ရသ
ည် ကလည်း မရိုးနိုင်တဲ့ အစဉ်အလာပင်။ ခင်ပွန်းသည် မြင်ကွင်းမှ ပျော
က်ကွယ်ချိန်ကျမှ သမီးနှစ်ယောက်ကို နို့တိုက်ပြီး ကလေးတွေကိုထိန်း
ကွင်းလေးထဲ ကိုယ်စီထည့်ကာ အိမ်ကိုပြောင်လက်နေအောင် သန့်ရှင်း
ရေးလုပ်ရပေမယ့် မမောနိုင်သေးဘဲ ကလေးတွေကို ရေချိုးသန့်စင်ပေး
ရသည် မှာ လည်း သိပ်တော့ မလွယ်လှပါချေ။

ကလေးငယ်က နှစ်ယောက်မဟုတ်လား။ ကလေးတွေကို နေ့ခင်းဘက် တစ်ရေးသိပ်ပြီးကာမှ ရေချိုးပြီး နေ့လယ်စာကိုစားရပါ၏။ အဝတ်ကတော့ အလျဉ်းသင့်ရင်သင့်သလို လျှော်ဖွတ်တတ်၍ ဒါက အလုပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်မနေပါတော့ချေ။ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ချက်ရပြုတ်ရ လျှော်ရဖွတ်ရ သိမ်းရဆည်းရနှင့်ပင် တစ်နေ့တစ်နေ့ အချိန်တွေ ဘယ်လိုလုပ် ကုန်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်တော့ပါ။ ညနေဘက် အိမ်ဦးနတ် ပြန်လာတော့မှ သာ ညနေစောင်းသွားပါပြီလားဟု သတိဝင်လာခဲ့ရပါသည်။ ။

အိမ်ဦးနတ် ဝယ်လာသောဟင်းချက်စရာတွေနှင့် အခြားပစ္စည်းတွေကို စီမံခန့်ခွဲရပြန်တော့ ညမိုးချုပ်လို့ ချုပ်မှန်းပင် မသိလိုက်ပြန်ပါ။ ဒီလိုအသုံးအစွဲစေ့ငစွာဖြင့် စနစ်ကျပြီး ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီကြသော ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ကို ရှုမငြီးတဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ တစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့သို့ ရောက်လာသောအချိန်မှာ တော့...

*

အခန်း (၄)

"ကို၊ နောက်နှစ်ရက်နေရင် သင်္ကြန်ကြိုပြီနော်"

ဟု လှပသောဇနီးသည် ကဆိုတော့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ဇနီးသည် ကို ပြုံးပြီးကြည့်ကာ...

"သိပါ၊ ဒီငှါတွေ ပွင့်နေတာနဲ့ ကို သင်္ကြန်ရောက်တော့မယ်ဆိုတာ သိနေပြီ။ သင်္ကြန်အကျဆိုရင် သမီးတွေရဲ့ ပထမဆုံးမွေးနေ့မို့ ကိုယ်က မေ့ပါ့မလား"

"ဟုတ်ပါနော်၊ မကြာဘူးလိုလိုနဲ့ သမီးတွေတောင် တစ်နှစ်ပြည့်သွားပြီ"

ဟု ဆိုကာ လေးဖက်ထောက် သွားနေပြီဖြစ်သော သမီးနှစ်ယောက် ကို ဒေါ်ယမုံနာ ငေးကြည့်ဖြစ်ပါ၏။ အင်္ကျီဆင်တူလေးနှင့် သမီးနှစ်ယောက်မှာ သိပ်ကိုချစ်စရာကောင်းနေခဲ့ပါသည် ။ တစ်ယောက်က ငှက်တုတ်ထိုင်ကာ လက်ခုပ်တီးပြီး ရယ်နေသလို တစ်ယောက်က လေးဖက်ထောက်သွားကာ ကိုယ်ကိုမနိုင်၍ လဲကျနေခဲ့ပါသည် ။

"သမီးငယ်က သမီးကြီးထက် မာတယ်နော် ကို။ သူကအရင် လေးဖက်ထောက်တယ်။ ပြီးတော့ ကြည့်ပါဦး၊ ကောင်းကောင်း ကြီး ထိုင်နေပြီ"

"သမီးငယ်က ကိုယ်နဲ့ တူတယ်ထင်တယ်၊ ကိုယ်လည်း

ငယ်ငယ်တုန်းက အတတ်မြန်တယ်လို့ မေမေက ပြောဖူးတယ်"

"ကိုနဲ့ တူရင် အီးပါ ကျုံးစားမှာ ပေါ့"

ဇနီးသည် က လှမ်းနောက်လျှင် သူကပြုံးပြီး...

"ကိုယ့်အီးကိုယ်စားမိတဲ့ လူက ပိုပြီးကျန်းမာတယ်နော်၊ ကိုယ့်ကိုကြည့်ပါလား၊ ကျန်းမာရေးတော့ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပဲ"

"အဲဒါ ဆိုရင်တော့ သမီးတွေ အီးပါရင် ပစ်ထားဦးမှ ပဲ"

ဟု သူမကလည်း လှမ်းနောက်ပြန်ပါသည်။

"အဲလိုတော့မလုပ်နဲ့ မိန်းမရေ၊ ကိုယ့်သမီးတွေက လှလှပပလေးနဲ့။ ကြီးလာရင် နောက်ပြောင်စရာဖြစ်နေဦးမယ်"

"ဪ... ကို၊ ဒါနဲ့ အမှတ်တရအဖြစ် ဘာလုပ်ပေးကြမလဲ"

ဟု ဆိုသော် ဦးနိုင်မောင်က လျှို့ဝှက်စွာပြုံးပြီး ထရပ်ကာ အံ့ဆွဲထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်ပါ၏။

"ဟင်! လေယာဉ်လက်မှတ်"

"ဒီရက်ရှည်ရုံးပိတ်ရက်မှာ ကိုယ်တို့ မိသားစု ခရီးထွက်ကြတာပေါ့။ ကလေးငယ်နဲ့ ဆိုတော့ လေယာဉ်နဲ့ စီစဉ်ထားတယ်။ သက်သောင့်သက်သာရှိတယ်လေ။ ပြီးတော့ ယမုံက လေယာဉ်တစ်ခါမှ မစီးဖူးသေးဘူးမဟုတ်လား"

"ကိုရယ်၊ အလကားနေရင်း ငွေကိုသုံးနေတယ်။ အခုက ယမုံတို့ ချည်းမဟုတ်တော့ဘူး။ မိသားစုဖြစ် လာပြီလေ။ အရင်ကထက် ပိုစုရမှာကို။ ဒါမှ သမီးတွေကြီးလာရင် အဆင်ပြေမယ်လေ ကိုရဲ့ "

ဟု ဆိုတော့ ဇနီးဖြစ်သူကို ကြင်နာစွာကြည့်ပြီး...

"ကိုယ့်လိုခပ်ညံ့ညံ့လူကို ကိုးကွယ်ခဲ့ရတော့ ယမုံ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ လား"

ဟု ဆိုတော့ ဇနီးသည် လုပ်သူက ခင်ပွန်းသည် ရဲ့ တစ်ပိုင်းတစ်စ စ ကားတစ်ခွန်းကို နားမလည်နိုင်၍ ခင်ပွန်းသည် ကိုကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ။

"စိတ်မပူပါနဲ့ ယမုံ၊ ချွေတာရလွန်းလို့ ယမုံလည်း ပင်ပန်းလှပါပြီ။ သင့်သလောက်တော့ သုံးပါ။ ကိုယ်ကြိုးစားရှာဖွေပါ့မယ်။ ကိုယ်က အိမ်ထောင်ဦးစီးပဲ၊ မိသားစုကို ကောင်းကောင်း တာဝန်ယူနိုင်ရမှာ ပေါ့"

ဟု ဆိုကာမှ ခင်ပွန်းသည် ရဲ့ စကားလုံးကို သဘောပေါက်သွားပြီး ခင်ပွန်းသည် ကို အားနာသွားရပါသည်။ ။

"အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ကို၊ ကို့ရဲ့ အရည်အချင်းကို မယုံကြည်လို့ မဟုတ်ရပါဘူး၊ ယုံကြည်ပါတယ်။ အိမ်ရှေ့ကနေ ဘယ်လောက်ပဲ ဝင်ဝင် အိမ်နောက်က ဒရဟောထွက်နေရင် ဒီအိမ်နာလန်ထူဖို့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ ယမုံက စည်းကမ်းရှိချင်ရုံပါ။ စည်းကမ်းက လူရဲ့ တန်ဖိုးလေ။ ပြီးတော့ ကိုက ရိုးရိုးသားသား ကြိုးစားရှာလာရတဲ့ ဒီငွေကို ရေသာခိုချင်တဲ့ စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ကိုက ဖခင်နေရာကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိယူထားသလို ယမုံကလည်း ကောင်းတဲ့ မိခင်ပဲဖြစ်ချင်ပါတယ်။ ပုခက်လွဲမယ့်ယမုံရဲ့ လက်က စံပြဖြစ်နေမှ ကောင်းတဲ့ သားသမီးကို ရမှာ ပေါ့။ မဟုတ်ဘူး လား ကို"

ဟု ဒေါ်ယမုံနာက လိမ္မာပါးနပ်စွာဆိုတော့ ဦးနှိုင်းမောင်က ဇနီးသည် ကို ကြင်နာစွာ ပွေ့ဖက်လိုက်ပါသည်။ ။

"ဒီလိုဇနီးသည် ကို လက်ဆောင်ပေးတဲ့ လောကကြီးကို ကိုယ် ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ ယမုံက ကိုယ့်ဘဝရဲ့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာလေးပါပဲ"

"ယမုံအတွက်လည်း ကိုက သိပ်ကိုနွေးထွေးလုံခြုံတဲ့ အိမ်ကြီးပါ"

"ဒါတော့လည်း ဒါပေါ့ ယမုံရယ်၊ ယမုံကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလှပါတယ်။ ကြည့်ပါဦး၊ ယမုံအရမ်းပိန်သွားတယ်"

ဟု ဆိုတော့ ဒေါ်ယမုံနာက မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

"ကလေးနို့ဆွဲလို့ ပါ။ ရှေ့လထဲမှာ တော့ နို့ပြတ်လောက်ပါပြီ။ အဲဒီတော့မှ ပြန်ဝလာလိမ့်မယ်။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဝလာမှာ စိုးရိမ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်မှုကိစ္စများများ လုပ်နေရတယ်လေ။ ခုတောင် ဝစပြုလာပြီ။ သမီးငယ်က ဆန်မှုန့်ပဲ များများ စားတယ်၊ နို့ဘူးတောင် မလိုတော့ဘူး"

"ကလေးထိန်းဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ပါလားယမုံရယ်"

"ဒီလိုကလေးငယ်လေးဘဝမှာ တောင် ကိုယ့်သားသမီးကိုယ် မထိန်းနိုင်တဲ့ မိခင်က ကြီးလာလို့ အရွယ်ရောက်လာခဲ့ရင် ဘယ်လိုထိန်းရမလဲကိုရယ်။ ဒါတွေပူမနေပါနဲ့ ၊ ဒါက ယမုံရဲ့ အလုပ်တွေပါ။ ယမုံစိတ်ချမ်းသာတယ်။ ချစ်စရာကလေးတွေရော၊ အားကိုစရာအိမ်ကြီးပါ ရှိနေမှ ဘာလိုသေးလို့ လဲ။ ကို့ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စ သမီးတွေရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ရတာကို ယမုံသိပ်ပျော်နေပါတယ်။ တော်တဲ့ မိခင် လိမ္မာတဲ့ ဇနီးကောင်းဖြစ်ခွင့်ပေးပါ ကိုရယ်"

ဟု ဆိုတော့ ဇနီးသည် ဖြစ်သူကို ခင်ပွန်းသည် လုပ်သူမှာ ရီဝေရွန်းစိုစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး ပါးကလေးကိုငုံမွှေးလိုက်ပါသည်။ ။

"ကိုနော်၊ သမီးတွေကြီးလာရင် အဲဒီလိုမလုပ်ရဘူးနော်၊ ရှက်စရာကြီး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ၊ ရှင်မ သဘောပါ။ ကျွန်တော်မျိုး နာခံပါ့မယ်"

ဟု ဆိုပြီး ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်စလုံး ရယ်မောလိုက်ကြပါသည်။ ။

*